

GAM.

CONSEIL D'ETAT - RAAD VAN STATE	
LEGISLATION - WETGEVING	
- 1 -	L. 19.945/1/V.
22-10-1990	
Transmis à M. <i>Coördinatie</i>	
Overgemaakt aan de H.	

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste vakantiekamer, op 23 mei 1990 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende regeling van de subsidiëring voor de werking en de infrastructuur van organisaties voor podiumkunsten", op 3 september 1990 door de Gemeenschapsminister om mededeling van dat advies verzocht, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, en na vanwege de betrokken Gemeenschapsminister op 10 september 1990 mededeling te hebben gekregen van het door artikel 6 van het koninklijk besluit van 5 oktober 1961 voorgeschreven akkoord van de Minister van Begroting, heeft op 13 september 1990 het volgend advies gegeven :

Het ontwerp strekt ertoe het decreet van 13 juni 1975 houdende de subsidieregeling voor de nederlandstalige toneelkunst te vervangen door een regeling die een breder toepassingsgebied heeft. In het ontwerp wordt de term podiumkunsten gebruikt, als verzamelnaam voor drama (accent op de tekst), dans (accent op beweging) en muziektheater (accent op muziek).

Voor die verschillende soorten podiumkunsten, en voor de z.g. kunstencentra (d.w.z. receptieve of produktieve centra waar de podiumkunsten aan bod komen), wordt in de hoofdstukken II tot VI een erkennings- en subsidiëringsregeling bepaald.

Hoofdstuk VII bevat een regeling om de opdrachten aan "Vlaamse" scheppende kunstenaars te stimuleren.

In hoofdstuk VIII wordt het toekennen van investeringstoelagen (voor openbare en privé-initiatieven) geregeld.

Ten slotte worden vier adviesraden opgericht (hoofdstuk IX).

In zoverre het ontwerp de erkenning en de subsidiëring van verschillende soorten kunsten tot voorwerp heeft - en dat is het geval voor de quasi-totaliteit van de bepalingen van het ontwerp -, dient het te worden getoetst aan de voorschriften van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen

.../...

gewaarborgd wordt (1). De genoemde wet is, luidens haar artikel 2, immers o.m. van toepassing op alle overheidsmaatregelen genomen inzake de culturele aangelegenheden als bedoeld in artikel 2 van de wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de cultuurraden voor de Nederlandse cultuurgemeenschap en voor de Franse cultuurgemeenschap, en dat artikel 2 vermeldt onder 3° als culturele aangelegenheid "3° kunsten, met inbegrip van toneel en film". De opsomming van artikel 2 van de wet van 16 juli 1973 werd weliswaar vervangen door de opsomming opgenomen in artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en het 3° van die bepaling vermeldt thans "3° de schone kunsten", doch die wijziging is, wat de hier aan de orde zijnde vraag betreft, enkel van formele aard.

De artikelen 10 en 11 van de wet van 16 juli 1973 luiden als volgt :

"Art. 10. De regels inzake erkenning en subsidiëring in geld of natura van geregelde culturele activiteiten mogen, naargelang van het geval, slechts worden vastgesteld krachtens een wet, een decreet of een beraadslaging van de vertegenwoordigende vergadering van de overheid.

Bij ontstentenis van dergelijke regels moeten alle toelagen en voordelen het voorwerp zijn van een speciale begrotingspost op naam.

Art. 11. Wanneer het gaat om erkende instellingen die activiteiten uitoefenen gericht op een gehele cultuurgemeenschap, bepaalt het decreet dat de financiële tegemoetkoming van de overheden gelijktijdig omvat :

(1) De wet van 16 juli 1973 werd uitgevaardigd op grond van artikel 59bis, § 7, van de Grondwet en is derhalve bindend voor de Gemeenschappen.

- de subsidiëring van een kern van personeelsleden;
- de jaarlijkse toekenning van een basistoelage voor de werking;
- de subsidiëring op grond van werkelijk gepresteerde activiteiten.

De voorwaarden en de procedure van erkenning worden naargelang van het geval bij wet of bij decreet vastgelegd".

Uit die bepalingen blijkt dat regels inzake erkenning en subsidiëring door de Vlaamse Gemeenschap van geregelde culturele activiteiten enkel krachtens of bij decreet kunnen worden vastgesteld.

Wanneer het meer bepaald gaat om instellingen die activiteiten uitoefenen gericht op de gehele Vlaamse Gemeenschap, moeten de voorwaarden en de procedure van erkenning "bij decreet" worden vastgesteld, d.w.z. dat de gehele regeling in decretale bepalingen moet worden opgenomen zonder dat ter zake aan de Executieve enige delegatie kan worden gegeven (artikel 11, tweede lid, van de wet van 16 juli 1973). Wat de voornoemde instellingen betreft, moet het decreet er tevens in voorzien dat de financiële tegemoetkoming van de overheid gelijktijdig omvat : 1° de subsidiëring van een kern van personeelsleden; 2° de jaarlijkse toekenning van een basistoelage voor de werking; en 3° de subsidiëring op grond van werkelijk gepresteerde activiteiten (artikel 11, eerste lid, van de wet van 16 juli 1973).

Het ontwerp bevat geen onderscheiden regelingen naargelang het gaat om instellingen die activiteiten uitoefenen gericht op de gehele Vlaamse Gemeenschap of om andere instellingen. Het lijdt bovendien geen twijfel dat op zijn minst een aantal van de organisaties welke op de toepassing van het decreet aanspraak zouden kunnen maken, wel degelijk activiteiten uitoefenen die op de gehele Vlaamse Gemeenschap zijn gericht (bv. het Koninklijk Ballet van Vlaanderen, dat zelfs uitdrukkelijk in het ontwerp wordt vermeld, nl. in artikel 16).

Daaruit volgt dat, om niet in strijd te komen met artikel 11 van de wet van 16 juli 1973, voor alle organisaties en centra waarop het ontwerp betrekking heeft, de voorwaarden en de procedure van erkenning in al hun bijzonderheden door het decreet zelf moeten worden geregeld en de subsidiëring door het decreet zelf derwijze moet worden geregeld dat de subsidies die elke in aanmerking komende instelling ontvangt, een subsidie voor een kern van personeelsleden, een jaarlijkse basistoelage voor de werking en subsidies op grond van werkelijk gepresteerde activiteiten omvat.

Het ontwerp voldoet niet aan die eisen om de volgende redenen :

1° het biedt de Executieve de mogelijkheid de erkenning te verlenen zonder dat aan enige voorwaarde moet worden voldaan (artikelen 3, § 1; 13, § 1; 23, § 1; 31, § 1), vermits de erkenning en de subsidiëring - overigens niet ten onrechte - duidelijk gescheiden worden gehouden en er

.../...

enkel voorwaarden voor de subsidiëring worden bepaald (artikelen 5 tot 12; 15 tot 22; 25 tot 30; 33 tot 39);

2° het geeft delegatie aan de Executieve om de erkennings-procedure nader te regelen (artikelen 4, 14, 24 en 32) in plaats van zelf die regelen vast te stellen;

3° het formuleert wel het beginsel dat wat de "financieringsenveloppen" worden genoemd de middelen bevatten die bestemd zijn voor het waarborgen van de in artikel 11 van de wet van 16 juli 1973 bedoelde basis-, wedde- en werkingstoelagen (artikelen 7, 18, 27 en 35), maar het laat na de ter naleving van artikel 11 vereiste concrete regelingen te treffen.

Uit wat voorafgaat moet worden geconcludeerd dat het ontwerp grondig zal dienen te worden omgewerkt en het derhalve voorbarig zou zijn reeds een onderzoek te wijden aan de thans voor advies voorgelegde teksten.

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
de Heer	: J. VERMEIRE,	staatsraden,
Mevrouw	: S. VANDERHAEGEN,	
de Heren	: G. SCHRANS,	assessoren van de
	E. WYMEERSCH,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	: F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. BAERT, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.